

ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ: ಏಕೆದೆ ಹೀಗೆ?

‘ಮೇಲೆ ತಳಕು ಒಳಗೆ ಹುಳುಕು’ ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಭಾರತೀಯ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂತಿದೆ. ಒಂದೆಡೆ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಪ್ರವಾಸೋದ್ಯಮದ ಪ್ರಮುಖ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿ ಭಾರತ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಯೂರೋಪ್‌ನ ದೇಶಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ವಿಶ್ವದ ವಿವಿಧ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೋಗಿಗಳು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಬಂದುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನೂರಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವಹಿವಾಟು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೇವೆಗಳು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿವೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಅದು ಅರ್ಧ ಸತ್ಯ ಮಾತ್ರ. ಶ್ರೀಮಂತರ ಪಾಲಿಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸವಲತ್ತು ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಹಾಗೂ ಬಡವರ ಪಾಲಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಎನ್ನುವುದು ಈಗಲೂ ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಆರೋಗ್ಯಸೇವೆಗಳ ಕುರಿತಂತೆ ‘ಜಾಗತಿಕ ಆರೋಗ್ಯಸೇವೆ ಮತ್ತು ಗುಣಮಟ್ಟ ಸೂಚಕ ವರದಿ’ಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ಮಾಹಿತಿ ಕೂಡ ಈ ವೈದ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುವಂತಿದೆ. ‘ಮೆಡಿಕಲ್ ಟೂರಿಸಂ’ ನೆಲೆಯಾಗಿ ವಿಶ್ವಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿರುವ ಭಾರತ, ಆರೋಗ್ಯಸೇವೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಶ್ವ ಸೂಚ್ಯಂಕದಲ್ಲಿ 145ನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ.

2016ರ ಸಾಲಿನ ‘ಗ್ಲೋಬಲ್ ಬರ್ಡನ್ ಆಫ್ ಡಿಸೀಸ್’ ವರದಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಆರೋಗ್ಯ ಸವಲತ್ತುಗಳ ನೈಜ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡಿ ಹಿಡಿಯುವಂತಿದೆ. ಗುಣಮಟ್ಟದ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆಗಳ ಲಭ್ಯತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ 1990ರಲ್ಲಿ 153ನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಭಾರತ ಕಳೆದ ಎರಡೂವರೆ ದಶಕಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಂಚ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ, ನೆರೆಯ ದೇಶಗಳ ಸಾಧನೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈ ಸಾಧನೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು 180ರಿಂದ 132ಕ್ಕೆ ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಚೀನಾ (48) ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಲಂಕಾ (71) ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಭಾರತದ ಹಿನ್ನಡೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಭೂತಾನ್ (134) ಸಾಧನೆ ಕೂಡ ನಮಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ.

ಹೆಲ್ತ್‌ಕೇರ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಭಾರತದ ಕಳಪೆ ಸಾಧನೆಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯನೀತಿಯಲ್ಲಿನ ಲೋಪಗಳು. ಸರ್ಕಾರದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ರೂಪುಗೊಂಡಿರುವ ಸೂಪರ್ ಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಶ್ರೀಮಂತರ ‘ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯ’ವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಪರಮಗುರಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಕೆಲವು ಬಡ ರೋಗಿಗಳಾದರೂ ಉಚಿತವಾಗಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವುದು ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಂದು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳ ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ಗಳು ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಹೈಟೆಕ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಜಾಣಗುರುಡನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಈ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕಾದ ಸರ್ಕಾರ ಕೂಡ ‘ಸರ್ವರಿಗೂ ಆರೋಗ್ಯ ಸೇವೆ’ ಒದಗಿಸುವ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಒಳಪಡದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭಕ್ಕೆ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಮಾರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ‘ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಔಷಧ ಬೆಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ’ (ಎನ್‌ಪಿಪಿಎ) ಬಯಲಿಗಳೆದಿದೆ. ಬಹುತೇಕ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಉತ್ಪಾದಕರಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಫಾರ್ಮ್‌ಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಗೆ ವಿತರಿಸುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ‘ಎನ್‌ಪಿಪಿಎ’ ವರದಿ ಹೇಳಿದೆ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಈ ಮಾಫಿಯಾ ಅಬ್ಬರದಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ರೋಗದಿಂದ ನರಳುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಾಧಾನಕರ ಎನ್ನಿಸಿದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ದೇಶದ ಒಟ್ಟು ಜಿಡಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅಮೆರಿಕ ಶೇ 48ರಷ್ಟನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಶೇ 83ರಷ್ಟನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಪ್ರಮಾಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶೇ 1.15 ಮಾತ್ರ. 1674 ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನ ಅನುಪಾತ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯ ಸವಲತ್ತುಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೇವೆಗಳ ಲಭ್ಯತೆ-ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ 16ನೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಗೋವಾ ಹಾಗೂ ಕೇರಳಗಳು ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ.

ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಆರೋಗ್ಯಸೇವೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಜನಮುಖಿಯಾಗುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಕಠಿಣ ನಿಲುವನ್ನು ತಳೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.

ಹೆಲ್ತ್‌ಕೇರ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಭಾರತದ ಕಳಪೆ ಸಾಧನೆಗೆ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯನೀತಿಯಲ್ಲಿನ ಲೋಪಗಳು. ಸರ್ಕಾರದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ರೂಪುಗೊಂಡಿರುವ ಸೂಪರ್ ಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳು ಶ್ರೀಮಂತರ ‘ಆರೋಗ್ಯಭಾಗ್ಯ’ವನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಪರಮಗುರಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ

ಈಶ್ವರ್